

РЕШЕНИЕ

№ 374

гр. Пловдив, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева
като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно гражданско дело № 20245300500015 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Основно училище „****“ гр. ***, Булстат ***, представлявано от М.Н. - ***, чрез пълномощника по делото адвокат Я. Я., против Решение № 4244 от 26.10.2023 г. постановено по гр.дело № 4677 по описа за 2023 година на Районен съд Пловдив, X V гр.с., с което се ОТМЕНЯ Заповед № ***/08.03.2023 г. на директора на ОУ „****“ гр.***, с която на С. Г. Н., ЕГН *****, за дисциплинарно нарушение по чл.187, т.7 от КТ е наложено дисциплинарно наказание „Забележка“, както и се ОСЪЖДА ОУ „****“ гр.*** ДА ЗАПЛАТИ в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд гр. Пловдив сума в размер на 80 лв и ДА ЗАПЛАТИ на С. Г. Н. сума в размер на 500 лева, представляваща разноски в производството.

Във въззивната жалба се излагат оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение. Искане се отмяна на решението и вместо него да се постанови друго решение, с което да бъдат отхвърлени предявените искове като неоснователни и недоказани. Претендира се присъждането на разноските. Поддържат се доводи за извършено от ищцата нарушение на заповед № ***/10.01.2023 г. на директора на училището, с която е разпоредено официалната кореспонденция между учители и родители/ученици да се осъществява само чрез служебните електронни пощи или електронния дневник на училището. Излагат се съображения относно фактите по извършване на нарушението след инцидент между учениците Х.П.П., П.Г.Б. и Р. - М. Р. Б. на 18.01.2023 г., при което ищцата не била информирала

родителите по установения в заповедта ред. Посочва се, че следствие на станалия инцидент и ненавременната и неправилна реакция на ищцата са настъпилите конкретни вреди - подадена жалба от родителите на Х.П.П. за създадена опасна среда за детето и записването на детето в друго училище. Поддържа се, че при издаването на оспорената заповед са спазени всички законови изисквания. Посочва се, че са изискани обяснения по реда на чл.193, ал.1 КТ и такива са били дадени от служителя, както и че същите са били съобразени при определяне на наказанието по реда на чл.189 КТ. Не се споделят изводите на районния съд за необоснованост на заповедта. Поддържа се, че дадените от ищцата обяснения са били обсъдени и оценени. Посочва се, че на 06.02.2023 г. е проведено заседание на Етичната комисия, на което е установено нарушението на ищцата и е предложено налагането на наказанието с позоваване на констативни протоколи от 06.02.2023 г. и 09.02.2023 г. Оспорват се изводите на районния съд, че заповедта не е мотивирана и се твърди, че в заповедта ясно е посочено нарушението и последиците от него. Твърди се, че последица от извършеното нарушение е, че детето е напуснало училището вследствие поведението на служителя. Посочва се, че това са доказани вредни последици, за които е допринесло поведението на ищцата. Оспорва се изводът на съда, че служителката не е извършила нарушението виновно. Поддържа се, че нарушената заповед е законно разпореждане на директора, което по чл.259 от ЗПУО представлява влязъл в сила административен акт, което не е изпълнено от учителката и е надлежно запозната с него, от което се обосновава извод за виновното извършване на нарушението. Заклучава се, че нарушението е доказано и процедурата е спазена напълно, поради което няма основание заповедта да бъде отменена.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от С. Г. Н., ЕГН *****, чрез пълномощника по делото адвокат Б. П.. Взема се становище, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно, иска се жалбата да се остави без уважение и да се потвърди постановеното решение. Претендира се присъждането на разноските за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция от 500 лева. Излагат се доводи, че събраните по делото доказателства не се отнасят до действията, които работодателят квалифицира като нарушения на трудовата дисциплина. Посочва се, че писмените доказателства касаят различни факти и обстоятелства на тези, за които е наказана ищцата. Твърди се, че работодателят не е доказал правилността на наказанието. Поддържат се, че изводите на районния съд са правилни. Моли се да се остави без уважение въззивната жалба, да се остави в сила първоинстанционното решение и да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция от 500 лева.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Производството е образувано по иск с правно основание чл.357, ал.,1, вр. с чл.188, т.1 от Кодекса на труда, предявен от С. Г. Н., ЕГН *****, против Основно училище „***“ гр. *** с искане да се отмени Заповед № ***/ 08.03.2023 г. на директора на ОУ „***“ гр.***, с която на ищцата е наложено дисциплинарно наказание

“забележка”.

Ищцата излага твърдения, че работи в ответното училище на длъжност ***. Със Заповед № ***/ 08.03.2023 г. ѝ е наложено дисциплинарно наказание забележка, която оспорва като неправилна и незаконосъобразна. Намира, че заповедта не отговаря на изискванията на чл.195 от КТ, не е мотивирана, тъй като от нея не става ясно за какво точно е наказана и какво точно се е случило, за да бъде наказана. По същество намира, че не е извършила нарушението. Посочва, че за станалия инцидент е депозирала доклад на 18.01.2023 г. Обадила се е на родителите на децата, участвали в инцидента, тъй като това е сметнала като по - удачен и бърз начин за уведомяване, защото се касае за дисциплината, живота и здравето на децата. Намира, че не е нарушила Заповед № ***/10.01.2023 г., защото станалият инцидент попада в групата на случаите, които изискват моментално, бързо и адекватно реагиране. Твърди, че това е извънредна, спешна ситуация, при която комуникацията по телефона е наложителна, като по никакъв начин уведомяването на родителите по телефона не е довело до никакви негативни последици за самите родители, учениците, нито пък за училището. Твърди, че преместването на детето в друго училище е решение на родителите, което няма общо с инцидента. Моли за отмяна на оспорената заповед. Претендира разноски.

В срок е постъпил отговор от ответника Основно училище „***“ гр. ***, с който взема становище за неоснователност на иска. Поддържа, че ищцата е допуснала нарушение на Заповед № ***/10.01.2023 г. Посочва, че нарушението се изразява във факта, че след станал инцидент между учениците Х.П.П., П.Г.Б. и Р. - М. Р. Б. на 18.01.2023 г. ищцата не е информирала родителите по установения в заповедта ред. Твърди, че следствие на нарушението са настъпили вреди, изразяващи в подадена жалба от родителите на Х.П.П. и преместването му в друго училище. Твърди, че при издаването на заповедта са спазени всички законови изисквания. Посочва, че от ищцата са изискани обяснения по реда на чл.193 КТ, които са взети предвид при определяне на наказанието. Позовава се на заседание на Етичната комисия от 06.02.2023 г., която е установила нарушението, за което са били съставени констативни протоколи № ***/06.02.2023 г. и № ***/09.02.2023 г.

С постановеното по делото решение районният съд е приел за безспорно, че ищцата през процесния период е работил по трудово правоотношение с ответника на посочената в исковата молба длъжност, и че с оспорената заповед ѝ е наложено дисциплинарно наказание “забележка”. За да уважи предявения иск, районният съд е приел, че процесната заповед не е мотивирана, тъй като не става ясно как ищцата е нарушила трудовата дисциплина, още по-малко какви са последствията от това нарушение. Посочил е, че нормата на чл. 195, ал. 1 от КТ е императивна и неизпълнението ѝ при издаване на заповед за дисциплинарно наказание не се санира с въвеждане на липсващите фактически основания в процеса и представяне на доказателства за установяването им. Отделно от изложеното районният съд е приел, че формално е осъществена процедурата, визирана в разпоредбата на чл.193 от ГПК, а не се касае за изслушване на работника и събиране и оценка на посочените доказателства преди налагане на наказанието. По изложените съображения районният съд е приел, че заповедта е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл.269, изр. първо от ГПК въззивният съд намери, че същото е валидно и допустимо, като при постановяването му не е било допуснато нарушение на императивни материалноправни норми. Предвид горното и на основание чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението, съобразно

оплакванията във въззивната жалба като въззивният съд се произнесе по правния спор между страните.

От фактическа страна по делото се установява и не е налице спор, че към момента на издаване на процесната заповед, страните са били в трудово правоотношение помежду си.

С оспорената Заповед № ***/08.03.2023 г. на ***а на ОУ „****“ гр.*** на ищцата е наложено дисциплинарно наказание „забележка“. Наказанието е наложено с мотиви за неизпълнение на Заповед № ***/10.01.2023 г. на *** на ОУ „****“ гр.*** относно задължението на учителите да осъществяват официалната кореспонденция между учители и родители/ ученици, само чрез служебните електронни пощи и електронен дневник на ОУ „****“. Посочено е, че след станал инцидент между учениците Х.П.П., П.Г.Б. и Р. - М. Р. Б. на 18.01.2023 г., учителката не е информирала родителите по установения в заповедта ред. Това е квалифицирано като нарушение на чл.187, ал.1, т.7 от КТ - неизпълнение на законните нареждания на работодателя.

В заповедта е посочено, че в резултат на това е подадена жалба от родителите на Х.П.П. от 24.01.2023 г. за създадена опасна среда за детето, и в края на краищата, родителите местят детето си в ново училище по-късно. Посочено е, че от служителя са били изискани обяснения и такива са дадени, но те не дават основание за освобождаване носене на дисциплинарна отговорност.

Въззивният съд намира, че при възложената на работодателя доказателствена тежест, същият следва да установи, при условията на пълно и главно доказване, законосъобразността на процесната заповед, с която е наложил на ищцата дисциплинарното наказание.

Налагането на дисциплинарно наказание изисква спазването на определена процедура, която е регламентирана в КТ с императивни норми. Преди да наложи наказанието работодателят е длъжен да поиска писмени или устни обяснения от съответния работник или служител, относно констатираното нарушение- чл. 193, ал.1 от КТ. По делото няма спор, че работодателят е изискал обяснения на ищцата с покана, връчена на 16.02.2023г. и такива са постъпили от ищцата на 20.02.2023 г.

Процедурата по налагане на дисциплинарното наказание следва да завърши с издаване на мотивирана писмен заповед по реда на чл. 195 от КТ.

Въззивният съд, след самостоятелна проверка по чл.195 КТ на оспорената заповед, споделя изводите на районният съд за немотивираност на процесната заповед.

Според разпоредбата на чл. 195, ал.1 КТ, дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Съществено изискване към мотивирането на заповедта е индивидуализирането на извършеното нарушение с всичките му обективни и субективни признаци, посочването на обстоятелствата, при които е извършено, както и времето на извършването му. При преценка законността на дисциплинарното уволнение съдът извежда вида на дисциплинарното нарушение от неговите обективни признаци, посочени в мотивите на заповедта за уволнение и преценява дали събраните по делото доказателства установяват фактическия състав на визираното в мотивите нарушение, като без значение е посочената в заповедта законова квалификация на дисциплинарното

нарушение.

Предвид изложеното се приема в съдебната практика, че заповедта за налагане на дисциплинарно наказание следва съдържа, нарушителят, същността на нарушението, кога и къде е извършено и по кой текст от Кодекса на труда се налага дисциплинарното наказание, според Решение № 10 от 3.06.1994 г. по гр. д. № 825/93 г. на ВС. Съгласно Решение № 199 от 30.12.2008 г. по гр. д. № 4389/2008 г. 2 Г. О. "дисциплинарното нарушение трябва да бъде посочено в заповедта"- т. е. конкретно да е посочено какво точно е извършил или не е извършил работника или служителя, кога и къде го е извършил, по силата на какъв акт е бил задължен да го извърши, какъв е интереса от извършването или от неизвършването му за работодателя, както и какво лично отношение е показал към простъпката си, както е посочено в Решение № 419 от 17.08.2010 г. на ВКС по гр. д. № 575/2009 г., IV г. о., ГК.

В разглеждания случай, на ищцата С. Г. Н. е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ за това, че след станал инцидент между учениците Х.П.П., П.Г.Б. и Р. - М. Р. Б. на 18.01.2023 г., не е информирала родителите по установения в Заповед № ***/10.01.2023 г. на *** на ОУ „****“ гр.*** ред. Последната е представена по делото и с нея е наредено официалната кореспонденция между учители и родители/ученици, да се осъществява само чрез служебните електронни пощи и електронен дневник на ОУ „****“.

Предвид описанието на нарушението в оспорената заповед, въззивният съд приема, че в същата липсва точна и ясна индивидуализация на твърдяното нарушение, доколкото за същото не са изложени конкретни фактически обстоятелства. Въззивният съд намира, че за индивидуализацията на нарушението не е достатъчно само да се посочи кои задължения не са изпълнени от работника или служителя, а е необходимо твърдяното нарушение да е описано със съществените си признаци от фактическа страна. В случая, липсва такова посочване на съществените признаци на деянието от обективна страна, като от съдържанието на процесната заповед не стават ясно какви конкретно са осъществените от ищцата действия или допуснато бездействие по отношение изпълнението Заповед № ***/10.01.2023 г. след станалия инцидент на 18.01.2023 г. - дали ищцата въобще не е информирала родителите на участващите в инцидента деца или ги е информирала по различен начин от указания в заповедта, а ако се касае за последния случай - не е посочено кога и по какъв начин е информирала родителите на децата, за да се прецени извършила ли е нарушение на Заповед № ***/10.01.2023 г. Следва да се отбележи, че бланкетното посочване на задължението на ищцата да изпълни Заповед № ***/10.01.2023 г. без конкретизацията на действията, респективно бездействията, с който ищцата е нарушила заповедта след настъпилия инцидент между децата на 18.01.2023 г. не съставлява описание на нарушението по смисъла на чл. 195, ал.1 КТ. В насока на изложеното се споделят и изводите на районния съд, че неизпълнението на разпоредбата на чл.195, ал.1 КТ при издаване на заповед за дисциплинарно наказание не се санира с въвеждане на липсващите фактически основания в процеса и представяне на доказателства за установяването им.

В аспекта на изложеното се налага извод за нарушение на разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от КТ, обосноваващо незаконосъобразността на атакуваната заповед.

За пълнота следва да се отбележи, че не се установява твърдението за настъпването на вреди за работодателя от соченото нарушение. Според работодателя, вредите се изразяват в подадена жалба от родителите на Х.П.П. от 24.01.2023 г. и

преместването на детето в друго училище. След преценка на приложената по делото жалба от родителите на детето се установяват съображенията им, че детето не се намира в безопасна среда, поради което и са го преместили друго училище, а не поради комуникация между тях и ищцата по ред, който е различен от предвидения в Заповед № ***/10.01.2023 г.

С оглед на изложеното исковата претенция се явява основателна, поради което районният съд правилно е отменил оспорената заповед като незаконосъобразна. Ето защо, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, а въззивната жалба да бъде оставена без уважение.

При този изход на делото, основателно е искането на въззиваемата страна за присъждането на разноските по делото, които се претендират в размер на 500 лв. като направата им се удостоверява от представения договор за правна защита и съдействие от 15.12.2023 г.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 4244 от 26.10.2023 г. постановено по гр.дело № 4677 по описа за 2023 година на Районен съд Пловдив, XV гр.с.

ОСЪЖДА Основно училище „****“ гр. ***, Булстат ***, представлявано от М.Н. - ***, да заплати на С. Г. Н., ЕГН *****, сумата от 500 лева - разноски във въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____